

Núm. de Protocol: 2000001/2017
Núm. De Rotlle: TSJA-0000069/2017

SENTÈNCIA 102-2017

PARTS:

Apel·lant: Sra. K.R.
Representant: Ídem
Advocada: Sra. T.D.S.B.

Apel·lat: CAIXA ANDORRANA DE SEURETAT SOCIAL (CASS)
Representant: Sra. C.M.S.
Advocat: Sr. A.M.E.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sra. Marie CONTE
M. I. Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint de desembre de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000001/2017**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. K.R. va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució del Consell d'Administració de la CASS de data 29 de novembre de 2016, la qual confirmava, en alçada, la decisió anterior de 16 de setembre de 2016. Per mitjà d'aquestes resolucions s'acordava atorgar l'alta mèdica amb efectes del 21 de setembre de 2016 i, al mateix temps, denegar l'atorgament d'una pensió d'invalidesa derivada de malaltia comuna, per no presentar una disminució de la capacitat de guany d'almenys el 60%.

2.- Per sentència de data 1 de juny de 2017, la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal del Batlle ha desestimat la demanda promoguda per la Sra. K.R.

3.- La part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) S'ha produït un error en la valoració de la prova, ja que s'han acreditat tots els requisits per a l'atorgament d'una pensió d'invalidesa per malaltia comuna del grup 2.

b) Segons els certificats mèdics que ha presentat, pateix diverses patologies i no pot reprendre la seva activitat laboral, de manera que ha de ser reposada en la situació d'incapacitat transitòria.

4.- En la seva contesta, la CASS s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta substancialment que,

a) De la prova practicada en les actuacions resulta que les patologies sofertes per l'assegurada comporten una IPP del 20%, que és insuficient per donar lloc a l'atorgament d'una pensió d'invalidesa.

b) La petició de ser reposada en situació de baixa laboral és incongruent amb l'objecte del recurs administratiu previ.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, les resolucions impugnades de la CASS van denegar el reconeixement d'una pensió d'invalidesa per malaltia, ja que les patologies de la interessada produïen una reducció de la capacitat de guany inferior al 60%.

En aquesta instància, la representació de la recurrent sol·licita que es revisi la valoració que la sentència apel·lada ha fet de la prova pericial, i que es reconegui una pensió d'invalidesa per malaltia comuna, ja que presenta diverses patologies que l'impedeixen treballar.

Tercer.- Com a qüestió prèvia, es constata que, malgrat que la interessada demana en el seu recurs el manteniment de la situació de baixa per malaltia, en realitat no desenvolupa aquesta pretensió ni desvirtua de cap manera el contingut de les resolucions administratives i de la sentència apel·lada sobre aquest punt. A més, l'informe pericial considera adequada la data del 21 de setembre de 2016 per entendre consolidada la patologia que presenta la recurrent.

En conseqüència, procedeix desestimar aquesta pretensió, sense necessitat de majors raonaments.

Quart.- L'article 166 de la Llei de la seguretat social estableix que la invalidesa derivada d'accident no laboral o malaltia comuna és la situació que resulta d'una deterioració prematura de l'organisme, medicament comprovada, derivada d'una malaltia comuna o d'un accident no laboral, presumiblement definitiva, i que produeix una reducció d'almenys el 60% de la seva capacitat de guany.

En l'aplicació d'aquest precepte, cal tenir en compte que, com ha declarat aquesta Sala de forma reiterada, el fet de que els tribunals no estiguin vinculats pel resultat del dictamen pericial, com diu l'article 47 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, no suposa que aquest no sigui un element de judici de particular rellevància, singularment quan es tracta d'aplicar coneixements especialitzats propis de la ciència mèdica.

Al mateix temps, també s'ha declarat el caràcter prevalent del dictamen dels perits sobre els informes de les parts, en base al caràcter imparcial i contradictori d'aquest tipus de prova.

Cinquè.- En el cas que ara s'examina, la prova pericial que s'ha practicat en les actuacions conclou que el grau d'invalidesa de la recurrent s'ha de xifrar en un 20%, per l'existència de molèsties discretes, a nivell de la columna cervical i dorso-lumbar, que produeixen unes limitacions funcionals també qualificades com a discretes. El perit atribueix una IPP del 15% per la patologia del raquis dorso-lumbar i un 5% per la que correspon a la zona cervical.

Les al·legacions en què es fonamenta el present recurs d'apel·lació no són susceptibles de desvirtuar les conclusions a les quals ha arribat la sentència impugnada. El resultat de la prova pericial és concloent i no està contradit per cap altre element de judici rellevant, més que els informes de part que va aportar la interessada.

En definitiva, s'ha de concloure que la valoració de les diverses patologies de l'agent s'ha realitzat correctament, d'acord amb l'informe pericial, i que no s'arriba al grau d'IPP que exigeix l'article 166 de la Llei de la seguretat social, ni tampoc es poden tenir en compte els factors subjectius, ja que el grau d'invalidesa no arriba al 50%, com requereix l'article 11.3 del Reglament regulador de les prestacions d'invalidesa.

Per tot això, s'ha de desestimar íntegrament aquest recurs d'apel·lació i confirmar la sentència impugnada.

Sisè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. K.R. contra la sentència dictada l'1 de juny de 2017 pel Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva. Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.